

Κωστας Γαλλος

ΔΙΕΛΚΥΣΤΙΝΔΑ

«But their light was ever surrounded
and shot with darkness».

Choruses from the «Rock» VII
T. S. Eliot.

Είναι φορές που η δια της χάρας
ξεδιπλώνοντας τις πορτες της ψυχης
μου

με κανει να κρυωνω
μελωδια που πολιορκει τις αισθησεις
ασμα πολεμικο που συγκορμι απειλει
την ακεραιότητα μου
καταιγιδα που μου τα παιρνει ολα
και του πλησιον τη μορφη, σχημα
εγος ανωνμου προσωπου αγαπημενου:
κι αυτο είναι η μεγαλη αφαιρεση.
Δεν ξερεις ποτε την ανεγγιχτην εικο-
να

του Θεου αγαπας και ποτ εκεινην
τη διχως λαμψη, μα απο σαρκα αν-
θρωπινη
πλασμενη.

ΞΕΝΗΤΕΙΑ

«Και το μελετημα αυτο τουτο εστιν
των φιλοσοφων, λυσις και χωρισμος
ψυχης απο σωματος».

(Φαιδων 67 C)

Ερωσ

Ερωσ της αφθαρσιας
ακοιμητη η ψυχη, φλοξ φλογος ακοι-
μητη

αιχμαλωσια καλλους καθετου φερας
νοσταλγια υφους μυστικου,
ο πλουτος της νοσταλγιας. Ω! η ενδεια
της νοσταλγιας δεν εχει τελος!
Η μονη ελπιδα κι εσχατη καταφυγη
η αιχμαλωσια της ψυχης
φορας ουρανοδραμου!

Ελενη Δάμβουνελη

ΤΟ ΚΥΜΑ ΚΑΠΟΤΕ ΠΑΓΩΝΕΙ

Το αιμα καποτε παγωνει,
οταν γυριζοντας αργα

δρισκουμε το πετρινο προσωπο μας στον
καθρεφτη
στο πεζουλι του κηπου το φεγγαρι.

Τις νυχτες
τα πραγματα είναι που μιλουν
σα προσωπα που φεγγουν απ αγαπη.

Και τα σπιτια καποτε πεθαινουν
μονο η ψυχη τους ζει
και μας θασανιζει —
οπως οι μεγαλοι πονοι —
και μας παρηγορει
σαν αναδλεμμα μητερας.

Νικος Ζούμπος

ΚΑΘΕ ΠΡΩΙ Η ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΑΣΗ
ΚΙ ΑΠΟ ΔΩ ΤΟ 404

Πισω απο το μολις ανοιγμενο παραθυ-
ρο ζουζουνιζει
βαρια και συχνη σαν τις ροδιες
των φορτηγατζηδων στην εθνικη οδο
αφου το αντιλαμβανεσαι τωρα ξυπνη-
σαμε
γιατι δεν φευγεις υλη της γυναικας;

ΔΕΝ ΕΙΠΕ

Στην ομορφια της συμφωνημενης αγα-
πης

τα χερια της φεγγουν.
Γυναικα ολοκληρη
μεσα στο χερι για να με πιανει
σχηματιζεται.

Ποιος ειπε δεν μπορω
γι αυτη την ομορφια
να περασω
με προθεση την πενταδακτυλη ανασα
της να βαλω
πάνω στα γεννητικα μου οργανα;

ΚΑΙ ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ ΤΟ ΙΔΙΟ

Θα παω στης πολης μου την παραλια
οπως οι αλλοι πανε στην Ακροπολη
με την σιγη θα τους μιλησω
οσους δω
με την αφη θα σας υμνησω
ζωντανα μνημεια της